

ת"ד 2980/01/10 - מדינת ישראל נגד סאמי זבידאת

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

17 נובמבר 2016

ת"ד 2980-01-10 מדינת ישראל נ'
זבידאת

בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סאמי זבידאת

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד רפאלה שושו

הנאשם - נוכח

הסניגורית - עו"ד זבידאת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול דיון הוכחות בעבירות המיוחסות לו בתיק זה - נהיגה בדרך הגורמת נזק, נהיגה רשלנית, גרימת חבלה של ממש ואי מתן זכות קדימה לרכב הבא ממול.
2. בטיעונים לעונש, טען ב"כ המאשימה כי הנאשם גרם בשל רשלנותו הגדולה נזק חמור מאוד לשלושת נפגעי הרכב המעורב ולחובתו 15 הרשעות קודמות. כמו כן, ביקשה להטיל המאשימה על הנאשם מאסר בפועל, פסילה בפועל, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי כספי לנפגעים.
3. מנגד, טענה הסניגורית כי הנאשם כיום אינו עובד בשל מחלות שונות כגון סכרת, מחלת לב ונכויות שונות וסובל בין היתר בשל חבלותיו מהתאונה במקרה דנן ומקבל קצבת נכות בשל היותו נכה בעל 63% נכות וזו הכנסתו היחידה. לעניין עברו התעבורתי, רוב עבירותיו הינן טכניות. רף רשלנותו של הנאשם במדרג הנמוך. כמו כן, ביקשה הסניגורית להסתפק בעונש של שני חודשי פסילה מנהלית שהיו

עמוד 1

לנאשם.

דין והכרעה:

4. לחובת הנאשם, יש לציין בראש ובראשונה את חומרת הענישה וחומרת העבירות בגין הורשע ואת פגיעתן בערכים חברתיים כגון שמירה על ביטחון ושלוש ציבור המשתמשים בדרך ועקרון קדושת החיים. יפים הם דברי ביהמ"ש העליון בע"פ 2247/10 שלום ימיני נגד מדינת ישראל, כאשר קבע לעניין זה כהאי ליסנא:

"רבות נאמר על נגע תאונות הדרכים, ההולך ופושט וקוטל בנו ללא רחם וללא הבחנה, ואשר בעטיו נגבה מחיר דמים נורא, אם בהרוגים, אם בחבולים בגופם ובפצועים בנפשם, ואם בדאבת יקיריהם. רבות נאמר, דומה כי מעט מדי נעשה, ומדי שנה בשנה מקפדים מאות אנשים את חייהם ואלפים רבים נפצעים. מערכת המשפט נתקלת בהרוגים ובפצועים של תאונות דרכים הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי, ומדי שנה מוגשות בבתי המשפט לערכאותיהם השונות אלפי תביעות על נזקי גוף שנגרמו כתוצאה מתאונות דרכים. מקומו של בית המשפט במלחמת החורמה נגד תופעה קשה זו לא נפקד, ועליו להמשיך להירתם ולהרים תרומתו למען מאבק עיקש זה, בין היתר באמצעות הדאגה לענישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי התנהגות על הכביש".

על פי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, בגין גרימת תאונות דרכים שתוצאתה חבלה של ממש, על בית המשפט להשית עונש פסילה שלא יפחת מ-3 חודשים. עונש מינימום זה מבטא את יחסו החד משמעי של המחוקק באשר לצורך לכבד את קדושת החיים ושלמות הגוף על ידי המשתמשים בדרך. לעניין משמעות קביעת ענישת מינימום, בר"ע 530/84 בלהה שפר נ' מדינת ישראל, נאמר מפי כב' הנשיא שמגר:

"בתי המשפט מופקדים על קביעת נורמה עונשית בעניין תאונות הדרכים, שיש בה כוח מרתיע. ייתכן שעונשי המינימום שנקבעו שם הם ביטוי לחרדה של המחוקק לאור התרבות של התאונות, שהרי אלמלא זאת לא היה נקבע עונש מינימום, שאיננו מקובל בדרך כלל בדיני העונשין שלנו, פרט למקרים ספורים. אך חרדה זו של המחוקק גם צריכה להיות אחד מהשיקולים, המדריכים את בית המשפט כאשר הוא בא ליישם את העונשים לסוגיהם למקרה הקונקרטי שלפניו.."

אם כן, מדיניות הענישה הינה להחמרה בעונשם של נהגים הגורמים לתאונות דרכים בכלל ולתאונות דרכים בהן נגרמות חבלות של ממש בפרט כמו במקרה דנן, ואולם יחד עם כל האמור, לעולם תהא הענישה אינדיבידואלית ואישית לכל נאשם ונאשם, כפי שיובהר בהמשך.

5. בנוסף, די בעיון בהכרעת הדין ובאירוע מיום 30/10/09 על מנת ללמוד על רשלנותו המהותית של הנאשם, שכן לא נקט הוא בכל אמצעי הזהירות הדרושים אשר עמדו לרשותו עובר לתאונה בעת פנייתו עמוד 2

שמאלה בצומת, זאת למרות כי שדה ראייתו בנקודת קו העצירה הראשון אפשר לו להבחין בבירור ברכב הנפגע אשר הגיע ממול. נקיטת אמצעי זהירות מצד הנאשם, ולו הסבירים ביותר, היו יכולים לסייע לנאשם בהבחנתו ברכב הנפגע ולמעשה למנוע את קרות התאונה, תאונה שבה נגרמו לנפגעים חבלות משמעותיות אשר לדאבון לבי, ליוו ועוד ילוו אותם רבות. זאת, כאשר דובר על חבלות כגון שברים רבים בחלקי הגוף, דימומים, חבלות רב מערכתיות שהצריכו ניתוחים וכעת מצריכים סיוע רפואי כזה או אחר. לפיכך, אינני מסכים עם דברי הסניגורית לעניין הרף הנמוך בו נמצאת לטענתה רשלנותו של הנאשם ביחס לקרות התאונה. בנוסף, כואב אני לציין כי לכל אורך הדרך, עמד הנאשם מאחורי גרסתו וצדקתו המעורערת באשר לאחריותו לקרות התאונה ולא גילה אמפתיה כלפי נפגעי הרכב הנפגע בשלב כזה או אחר של ההליך המתמשך בענייננו.

6. כידוע, לצד הכלל בדבר חומרת הענישה, חומרת העבירות והערכים החברתיים שנפגעו ורשלנותו של הנאשם לקרות התאונה, ובבואו לגזור את דינו של הנאשם, על ביהמ"ש להתייחס כאמור לעיל אף לנסיבותיו האישיות של הנאשם.

7. כמו כן, עברו התעבורתי של הנאשם בעשרות השנים בהן הינו מחזיק ברישיון נהיגה, עומד על 15 הרשעות קודמות.

8. לטובת הנאשם, יש לציין את טיעוני הסניגורית לפיהם מדובר באדם נשוי + ארבעה ילדים, בעל עבר תעבורתי שאינו מכביד ביחס לוותק שלו על הכבישים, אשר מצבו הרפואי אינו פשוט שכן הוא סובל ממחלות שונות הדורשות מעקב רפואי והינו בעל 63% נכות לצמיתות ומתקיים על בסיס קצבת נכות אשר עומדת על ₪ 1,300 בלבד.

אך לעניין זה, אינני מקבל כלל וכלל את טענת הסניגורית כי בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם יש להעדיף את אלמנט השיקום כדבריה. שכן, נפסק לא אחת, כי מן הראוי להעדיף את האינטרס הציבורי המצדיק ענישה מחמירה, על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם, וזאת לאור מלחמת החורמה שיש לנהל אל מול הקטל הנורא בכבישי הארץ, כמתחייב על פי פסיקתו של ביהמ"ש העליון לנהוג עם עברייני התנועה "במידת הדין ולא במידת הרחמים" כך שיופחת "המשקל היחסי של הנסיבות האישיות" (ראו: **רע"פ 2842/96 ויקטור כחלון נ' מדינת ישראל [1996]**). יחד עם זאת, לעולם יביא ביהמ"ש בחשבון גם את נסיבותיו האישיות של הנאשם לרבות שיקולים נוספים בבואו לגזור את דינו של הנאשם.

9. אשר על כן, יהיה זה ראוי כי ביהמ"ש ייצור את האיזון הנאות בין הנתונים השונים כגון האינטרס הציבורי, נסיבות המקרה, רשלנות הנאשם ואחריותו לקרות התאונה, הנזק לנפגעי התאונה, חומרת העבירות, עברו התעבורתי של הנאשם, נסיבותיו האישיות ויגיע להחלטה הצודקת והנכונה ביותר.

סבורני, כי בשים לב לנתונים הנ"ל, האינטרס הציבורי יבוא על סיפוקו כאשר גם עונש מהותי דיו שאינו גובל

במאסר בפועל יביא להרתעת הנאשם, הרתעת הציבור והגנה על שלום וביטחון המשתמשים בדרך, זאת בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם המרככות במידה את חומרת עונשו ואת הפגיעה באינטרס הציבורי ומלמדות כי ההתנהגות התעבורתית המיוחסת לנאשם במקרה דנן אינה מאפיינת את אורח חייו ואינה מאפיינת דפוס התנהגות עבריינית תעבורתית טיפוסית וקבועה מצד הנאשם בסוג עבירות שכזה. כל זאת כמובן, מבלי להתעלם ולייחס את תשומת הלב הראויה לחומרת העבירות שביצע הנאשם תוך דגש למידת רשלנותו לקרות התאונה, הערכים החברתיים שנפגעו, הצורך בהרתעת הנאשם והציבור מביצוע עבירות אלו, והחבלות שנגרמו לנפגעים במקרה דנן.

10. אשר על כן, ולאור כל האמור לעיל, אני דן את הנאשם כדלקמן:

- דן את הנאשם ל- 4 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה הנ"ל עבירה של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש].
- הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 48 חודשים. לריצוי הפסילה, יפקיד הנאשם את רישיונו במזכירות בית המשפט בעכו לא יאוחר מיום 1/2/17 עד השעה 12:00.
- הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה בה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה ויורשע בה.
- דן את הנאשם לתשלום קנס בסך 3,000 ש"ח או 30 ימי מאסר שישא בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל עליו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מתאריך 1/1/17. הנאשם יפנה למזכירות בית המשפט לקבלת שוברים ואישורים בשעות קבלת קהל.
- מורה לנאשם לחתום על התחייבות כספית על סך 3,000 ₪ להימנע מלבצע עבירה של נהיגה בזמן פסילה שנתיים מהיום. הנאשם יחתום על התחייבות בתוך עשרה ימים, ואם לא יעשה כן ייאסר ל- 30 יום.
- זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ט"ז חשוון תשע"ז, 17/11/2016 במעמד הנוכחים.

יעקב בכר, שופט בכיר

